

CON ONG

tuần báo phòng sự đòi lập ra rít

8

từ 1-12
đền 8-12-67

5 tí

CỬA TIỆM LỢI VÔ TÁNH SAIGON

Chủ nhiệm MINH VU

Đầu bếp THƯƠNG SINH

ÔNG NÓI VÀ ÔNG NGHE 91.905

khởi sự từ trên

Xã hội bây giờ là một bãi cỏ thối. Thối vì những cơn mưa chinh chiến, những cơn gió lốc kim tiền. Đối với người cộng sản, công việc cải tạo rất giản dị và tàn nhẫn là đào tận gốc, bới tận rễ... rồi đổ hết ra biển đông để nhường chỗ cho giống hoa mồng gà đỏ nảy nở. Con người tự do, con NHAN BẦN không thể chấp nhận giải pháp phủ phàng, tàn bạo đó

Vậy ta phải làm thế nào? Việc hứ nhất là từ nay, đừng một ai, dù là nhà tu hành, dù là nhà lãnh tụ đều không được phép không có quyền xỉ vả nhân loại, ta thân dân trí nữa. Đành rằng nhân loại đã mất lương tri. Đành rằng dân trí còn thấp kém. Nhưng đó không phải lỗi của họ. Nếu nhân loại đã giác ngộ, họ sẽ không cần tới các nhà tôn giáo. Nếu dân trí đã cao, chính phủ chỉ còn là nô lệ của họ. Như vậy, mọi sự chửi bới... dù là chửi bới để... giáo dục của hạng người trên phải chấm dứt.

Việc thứ hai, là các vị tu hành phải tự tu để tự giác trước khi đi giác ngộ kẻ khác. Quân sanh đắm chìm trong bể khổ. Họ đang cần các ngài. Các ngài hãy tập lợi cho thật giỏi trước khi nhảy vào biển khổ. Hoặc vì sự đòi hỏi của quân sanh quá cấp bách mà phải gấp thì các vị hãy ném cho họ sợi dây "giáo lý" để họ vịn mà lội vào bờ. Chứ nếu các vị đã không biết lội, lại chẳng có dây mà cứ nhào đại xuống... thì e quân sanh chỉ còn biết ôm lấy các vị để cùng chết cho vui.

Riêng các nhà lãnh đạo cũng thế! Hãy tự tu tỉnh các tội lỗi đã mắc phải. Hãy sửa sai những sai lầm. Hãy tự thanh toán những kẻ dơ bẩn, loại trừ bọn bất lực thật triệt để. Có làm thế thì ánh sáng sẽ lộ dạng trên đỉnh đầu dân tộc, từ từ quét sạch các đám mây đen và bùn nhơ, rác rến sẽ không còn nơi ẩn khuất. Mọi sự sẽ đẹp dần.

Nếu không thế, ta tự biến bãi cỏ thối thành thùng rác... Và, chắc chắn, chỉ còn một cách là đợi bọn cộng sản tới đổ rác hoặc chế thành phân để bón cho bông mồng gà đỏ vừa vô sắc lại vô duyên.

★ THƯƠNG SINH

KHÔNG THƯA QUÝ THẦY QUÝ THẦY, CẦN CHẤM DỨT NGAY ĐỪNG VẠCH ÁO CHO NGƯỜI TA XEM LƯNG NỮA, NGƯỜI PHẬT TỬ CHÂN CHÍNH SẼ TIN AI BI GIỜ

— Hai con đây không hề dâng sấm cao ly, dâng cam, táo, nno, lê, sưa, kẹo, bánh Brodard, Givral, La Pagode hay xe hơi đồ luych cho các thầy mà chỉ dâng những giọt nước mắt. Hỡi hai U Thant Giao Chỉ, thầy sẽ bắt tay Thích Tâm Châu.

Ma Cạo và Phòng Tích chạy tới, mỗi đứa ôm một chân thầy Trí Quang của chúng nó. Mặc kệ Hộ Giác, Liễu Minh hậm hực.

Hai thí chủ Ma Cạo và Phòng Tích bên làm một sự cảm phục nhà sư Thích Trí Quang. Bởi vì, như từ thuở khởi sự tàu suốt, Ma Cạo đã cho rằng, người ta có thể ghét Trí Quang, không đồng ý quan niệm chính trị với Trí Quang nhưng không ai có thể khinh Trí Quang. Thì hôm nay, ý nghĩ lịch sử của Ma Cạo trùng phong phúc. Lại phát Tồ từ bí, xin Ngài đừng để Trí Quang bước vào vòng ăn thua đủ với Tâm Châu. Ngài hãy độ trí Trí Quang để thầy ấy về chùa Từ Đàm lo Phật sự, cứu vãn Phật Giáo đang tới hồi xuống dốc không phanh.

Ma Cạo cúi đầu chào nhà sư phi thường Trí Quang nhà lãnh tụ... đảng Ấn Quang để vén cái rì đồ ngăn cách giữa hai đảng... hận thù, bước sang phe Việt Nam Quốc Tự. Lúc ấy, một kẻ điếu dóm của thượng tọa Tâm Châu dương "sru khảo" về đền cố Đạ Phi Yến. Hân gặt gù, khoái tử:

— Bạch thầy, thầy còn nhớ hồi tuần báo cao quý Hải Triều Âm mới ra đời không ạ!

Thượng tọa Tâm Châu gõ ngón tay vào cái đầu mới cạo nhân thú:

— Thầy quên rồi.

— Bạch thầy, đây là "tâm huyết" của Hộ Giác.

Gã điếu dóm kể rằng: Háng đầu củ là Mạc Sủ Sĩ gốc Tích Lan vốn là một hăng mộ đạo Phật tử thuở còn lưu lạc ở Tích Lan lận. Háng có người con gái tên là Phi Yến Thu Lâm (không phải phiến thú lâm đâu.) Tuần báo Hải Triều Âm cần có nhà in riêng. Dầu củ là với vàng "cứng đường" cái nhà in ở đường Vua Lê. Rồi ngày ngày, trên chiếc Mercedes, đại đức Thích Hộ Giác cùng nàng Phi Yến Thu Lâm cứ phom phom đi lo chuyện Hải Triều Âm. Và nghĩ ra tên nhà in rất du dương thơ mộng: Nhà in Đạ Phi Yến. Cái tên không có vẻ... Phật tử nào mà chỉ là sự ghép Ngô Bửu Đạ mí ly Phi Yến Thu Lâm. Diển nôm thì Đạ Phi Yến là tóm được én bay.

Kể xong, gã điếu dóm trình:

— Thầy "thuyết pháp" gấp đi, choang cái đền Đạ Phi Yến thì gã "dâng điểm" Hộ Giác sẽ củ để liền.

Ma Cạo cười khẩy:

— Hay quá nhỉ!

Rồi đốp chất:

— Chúng mày bám đít các thầy, lợi dụng các thầy, bôi bân công chùa từ mấy năm nay chưa đủ sao. Mà giờ còn xúi các thầy chửi nhau, há tên khốn kiếp?

Gã điếu dóm họ Trần toan sừng cồ. Ma Cạo đá hân một phát đầu điếng:

— Câm mồm thối của mày lại. Bọn chó ngựa,

chính chúng mày đem chính trị vào chùa, chúng mày gây ra bao cảnh xáo trộn. Chính chúng mày phá hỏng cuộc đời tu hành chân chính của các thượng tọa, chúng mày bủa rầu bạch tuộc bám sát Phật giáo, rút tĩa Phật Giáo, giải hóa hết võ công của Phật giáo khiến các thầy thân bại danh liệt. Chúng mày còn dở trò gì nữa đây?

Phòng Tích xăn tay áo lên:

— Anh chó phép?

Ma Cạo lễ độ hỏi thượng tọa Tâm Châu:

— Thượng tọa cho phép tôi "mần" thắng vô liêm sĩ này.

Nói rồi, bắt đầu ra hiệu, không cần chờ sự đoái thương của thượng tọa Tâm Châu. Phòng Tích dựng gã điếu dóm dậy, thoi những trái quyết liệt:

— Mày làm thối, công chùa, ông sẽ bắt mày làm chó ăn cứt.

Phòng Tích cảm phần bọn điếu dóm các ông sư và các ông cố đạo lắm. Bên thiên chúa giáo, cạnh vại ông cố đạo di cư không thiếu gì những thằng điếu dóm Kỳ bầu cử vừa qua, đã có đứa "nhân danh cha" đề toan bắt đạ của một ứng cử viên ở đơn vị II Saigon. Báo chí đã giáng những đòn ác liệt vào quý vị cố đạo. Quý vị sư và cố đạo vốn là những người hiền lành. Lại nhiều vị chưa thoát tục, nghĩa là khoái uống nước mía Viên Đông và đi phân lực Boeing 707... giấy! Nhờ đó mà khối đứ đả đã giàu sang phú quý vì khéo "chiều" thầy và cha. Hãy nói về gã điếu dóm họ Trần ăn đòn Phòng Tích. Hân la bai bai:

— Bạn hãy cho tôi làm chó đi, xin đừng đánh tôi nữa.

Phòng Tích trợn mắt:

— Tao không bạn với mày. Mày là thú vật, tao là người. Người không thể bạn với thú vật. Mày có bị các ông sư, bà vãi hiện hình người thì cũng chỉ bị tới giai đoạn này thôi. Hỡi ác quỷ, mi hãy đền tội!

Phòng Tích hung hăng đấm gã điếu dóm họ Trần. Hân học ra từng búng máu. Đến khi hân mềm nhũn, đổ xuống như một thân cây thì Phòng Tích móc túi quần ra, một lọ an côn, rửa tay và nói:

— Đánh nó chỉ to bản tay, nhưng vẫn phải đánh. Thượng tọa Tâm Châu nhân nhớ:

— Thí chủ ác quá.

Phòng Tích kể liền:

— Cụ chữ hòa thượng Thích Tịnh Khiết còn ác hơn tôi. Hòa thượng đã từng làm Đức Tăng Thống, hôm hem sắp lên ngọn cây bồ đề rồi mà cụ còn nở quạt tướ, hạt sen. Cụ trách tôi ở cái khổ nào.

Được dịp, Phòng Tích xăn xú bấp:

— Cụ miệt thị hòa thượng Tịnh Khiết là quân lừa thầy phản bạn mà tôi hỏi cụ, tại sao cụ còn bầm bạch mấy

dương hùng cường: thư gửi những con vạc

Dương hùng Cường

Tôi thường ví những chị em ta, sống kiếp con vạc ăn đêm, như những thằng viết văn chúng tôi. Làm hùng hực, nhưng để làm giàu cho những ông chủ. Còn mình thì được hưởng những gì? Bệnh tật như Nguyễn đình

Toàn, thân hình phiêu diêu nhẹ bồng như Nguyễn ngọc Tú, nghèo đói như Anh Hợp... Nhan sắc và tài năng chỉ có một thời. Như những người leo núi. Lên đến đỉnh núi là bắt buộc phải xuống vì còn đường đâu nữa mà lên.

Thế là vũ trường sắp đóng cửa rồi. Tôi tin chắc là vũ trường sẽ phải đóng cửa, dù cho anh em, chị em ta có làm thêm vài ba cuộc hội thảo. Đóng cửa vũ trường, anh em, chị em phải nên mừng mới phải. Cũng như những thằng viết văn, viết báo chúng tôi, nhiều lần muốn bỏ nghề mà cứ ngập ngừng. Chỉ mong nhà nước đóng cửa mẹ nó hết các báo, cóc còn chỗ để viết, ấy thế là dứt áo ra đi, không tiếc thương, không ân hận.

Những người bạn tôi, sống kiếp con vạc cũng nhiều. Nguyễn Tinh, Trần Vĩnh, Tăng Hương và gần đây là những bạn trẻ như Phan Hùng Sanh... Còn Quang Anh, người to mồm nhất trong buổi hội thảo, hình như tôi cũng gặp rồi thì phải. Anh chàng thượng sĩ hải quân ngang tàng, thế nào chẳng có mặt trong những buổi nhậu nhẹt giữa tôi và Nguyễn Tinh, Trần Vĩnh... Tôi ngồi lặng một lúc, cố nhớ mặt anh mà nhớ không nổi. Đành phải xin lỗi vậy.

Anh Quang Anh đưa những ý kiến thật nặng...

Phải rồi, những vụ đâm chém nhau, cướp giết, hiếp dâm trò giết thầy, đâu có bao giờ xảy ra ở vũ trường. Tôi đồng ý với anh chuyện đó. Nhưng tôi nghĩ rằng, từ xưa tới nay, đã bao nhiêu người chết ở trên giường, vậy cái giường là nơi tội lỗi, đã làm chết người hay sao?...

Đã là một buổi hội thảo, cần phải tổ chức cho đứng đắn. Không phải tới để cười duyên cho quay phim chụp hình. Không phải tới để phát biểu ý kiến lem nhem như em ca sĩ Kiều Đoàn. Em nhận em là vợ một trung úy Biệt kích và nếu đóng cửa vũ trường em sẽ làm một nghề mặt... hơn là bây giờ, nói trắng ra là thợ chọi. Thật là lời xỉ và cay độc, một lời thú nhận sự suy vong của đất nước. Cộng Sản không cần xuyên tạc mà chỉ cần ghi nguyên văn lời vợ một sĩ quan quân đội, cũng đủ cho các cơ quan tâm lý chiến xối đến hàng trăm gánh nước, cũng không thể gột sạch được vết dơ.

Bởi vì nghe những lời đó, nên tôi ủng hộ việc đóng cửa vũ trường.

Thưa chị em ta.

Ông chủ cũ chị em đã hưởng nhiều... Ông ta bảo rằng, bây giờ đóng cửa vũ trường thì ông ta đâm đầu vào xe hơi chết... mẹ nó đi cho rồi. Tôi không tin như

năm liền. Cụ biết Thích Hộ Giác là tên đang điếm tại sao cụ còn "kết nghĩa vườn đào" với ông ấy, coi ông ấy như em út mình. Từ trước tôi vẫn kính trọng thái độ điềm đạm của cụ. Hồi cụ Trí Quang chống ông Kỳ, cụ đã đóng trọn vai trò một cách đẹp đẽ. Thang Duyên Anh khen cụ trong tiểu thuyết "Sa Mạc Tuổi Trẻ" của nó tung búng! Bây giờ nó hối hận. Thì ra, cụ cũng chỉ là hạng người có tính cách giai đoạn, không thương được cụ. Thưa cụ, dứa nào nó xui đại cụ chửi phe Ấn Quang tàn tệ thế? Công việc chửi bới đã có bọn liên danh "Cây Bồ Đề" với nhật báo Dân Tiến của nhà chủ nhiệm Nguyễn Minh Châu. Sao cụ không nhờ và? Mà lại đại dốt bốc máu... sống sượng chửi phe Ấn Quang? Cụ chửi họ cụ sướng mồm một lát nhưng phật tử chân chính chúng tôi đây nhục nhã, ê chề, không dám ngẩng mặt nhìn các tín đồ của các tôn giáo khác. Đành rằng, theo Phật chứ không theo các thầy. Nhưng các thầy ở trên cành cây bồ đề mà chúng tôi chỉ được ngồi dưới gốc. Đức Phật bằng bạc trong không gian, các cụ gần Ngài hơn bọn chúng sinh như nhóp chúng tôi. Những kẻ thiếu suy nghĩ lại không chịu phê bình riêng các cụ, chúng nó vơ dũa cả nắm để bẻ bẻ phật tử, phật giáo và các nhà sư chân chính, tu hành ở mái góc biển chân trời, không hề biết Mercedes, 404, Cortina, Taunus... là cái thứ gì! Phải chăng cụ vẫn cay cú một chuyện ra Trung. Phật tử ngoài nó chê cụ mà chỉ chiêm ngưỡng cụ Thích Trí Quang nên khi cụ về, cụ đã phân nàn "Họ không đón tiếp mình mà chỉ nhìn vào bộ xương khô"! Bộ xương khô là cụ Thích Trí Quang đang ruyết thực, gầy như một cành cây mùa đông ở Tây Tạng. Cụ mĩa mai: "Ông Trí Quang cời trần chứ không cời trường"! Ôi, tự ái của cụ đây ăm ắp. Hóa cho nên cụ chưa đủ nội lực để chống với ngoại cảnh, cụ đã ngửa miệng chửi om sòm. Cụ chửi xong, cụ không còn là cụ nữa. Một nguyên viện trưởng Viện Hóa Đạo mà dám chửi vung xích chó thế ư?

Thượng Tọa Thích Tâm Châu vừa nghe vừa lăn tràng hạt:

— Mồ Phật!

Nhà báo Phòng Tích chán chường:

— Cụ đừng mô phật nữa. Cụ nên đi xa, đi lên ngọn Thất Sơn mà làm lại cuộc đời... tu hành! Đề thầy Tâm Giác, con người trầm lặng, mối hy vọng cuối cùng của phật tử, tạo lại cơ hội để truyền bá giáo lý của Phật Tổ.

Thượng tọa Tâm Châu ngo ngác:

— Thí chủ muốn bàn tăng khăn gói quả mướp lên mái ngọn Thất Sơn cơ à? Xa quá. Ở núi chênh vênh cái xe Cortina của bàn tăng không leo nổi.

Phòng Tích nhún vai:

— Thì cụ cho nhà cháu, cụ cứu vớt chúng sinh Phòng Tích này thoát con đường lò ca than.

Thượng tọa Tâm Châu thở dài:

— Đề bàn tăng nghĩ cái đã.

Phòng Tích hỏi:

Làng văn hóa

Làng Văn Hóa bao giờ sẽ có?
Sẽ có mà, chừng độ trăm năm!
Khua chuông gõ mõ ầm ầm,
Nơi ngon đáo dề nhưng làm chẳng ngon!

Sẽ, sẽ, sẽ và còn sẽ sẽ...!
Sẽ rằng là voi đẻ ra hươu!
Bánh dù vẽ đẹp bao nhiêu,
Nhưng ăn bằng mắt là điều không nên!

Xin đừng để cẳng em cụt hứng,
Lỗ cảm dùi hí hứng ngóng trông.
Chờ chờ đợi đợi mong mong.
Dù tương tư lỗ khóc ròng cả đêm!

Thư văn sĩ lem nhem đôi khô,
Ngửi thấy mùi "thịt thỏ" mê ngay:
"Căn nhà nhỏ tràn đầy ánh sáng!"
"Mảnh vườn con thoang thoang hương thơm!"

Ta Quốc Gia ta hơn Cộng Phỉ,
Ta chiêu hiền đãi sĩ của ta,
Những người đương vất óc ra,
Làm hồ xây dựng Cộng Hòa Việt Nam!

Nhưng đợi mãi cái Làng Văn Hóa,
Nẫu người ra mà chả thấy đâu!
Nóng lòng xin nhắc mấy câu.
Kính mong thực hiện cho nhau được nhờ.

Xin chớ có mần ngờ đi nhé.
Hứa rồi quên, quên thế buồn thay
Hay là được phép đợi hoài,
Râu dài đến rún họa may có Làng!

TRANG ĐÓP

điều sông con ong

Than ôi!
Dân Giao Chỉ kẻ tiếc người thương,
Trời Sài Gòn mưa sầu gió tủi.
Tin chẳng lành loan ra,
Con ong ngum củ tỏi!

Phố xá bỗng tối hù như nhà đèn
cúp điện; sét đánh nơi đâu?
Tim oan nghe đau nhói tựa xe
lọt gá; vận sao quá rười.
Ong ơi! Ong ơi!
Sống có ba vạn sáu ngàn ngày
tuổi thật ít thôi.

Đêm được năm ngàn hai trăm
số kiếp sao ngắn ngủi.
Nhớ ong xưa:
Hay chích hay châm,
Khỏe chọc khỏe chửi.

Hại chân mang hai bút tài lược
thao; phượng nghị ngợm quan ôn
đám đả lu bù.
Một đất xử một kim võ oai dũng;
loài một nước sáu dân chích cho tỏi
bụi.

Cốc lên đầu ông sư thần sầu Trí
Dũng é ăm một dùi.
Lùi vào lưng cụ khứa cù lần
Khô Ngưu thắm thía mây mũi.
Hách như bố con chó xồm,
Hăng như cha con dế chũi.

Đã từng:
Cho đi tàu suốt heo lang ngựa
chứng cả ngàn toa,
Bắt bỏ phủ de chó hoang mèo
lạc cả vạn củi.

Chửi tơi bời bọn nô văn điếm
chữ chuyên môn điệu đóm lọng tàn,
Tổ diên đảo quân gối dẹo lưng
cong giới nghề ngựa trâu luồn cúi.
Sống cái sống đã ngang tàng,
Chết cái chết không thẹn tủi.

Nay có chút lễ mơn:
Đám cái máy điện Huế Kỳ nằm
chinh inh mù mịt khói tuôn hít thở
ho hen,
Mười đóng rác Đô Thiêng phơi;
tô hồ nồng nực ruồi bay xông hơi
khảm thúi.

Sống khôn chết thiêng,
Hãy đun dùi cho chủ tiệm Minh
Vô qua bước gập ghềnh,
Nhớ phò hộ cho đầu bếp Thương
Sinh khỏi cơn ạch đui.
Hồn có anh linh. Hiện về mà hửi.
Ô hô! Thương thay!

GÀ MỜ

dương hùng cường : thư gửi những con vạc

vậy. Ông ta chê trách nhà nước đã hổ khi đòi đóng cửa vì sẽ mất hàng triệu tiền thuế mỗi năm. Nhưng hỏi lại ông ta rằng, tiền của ông ta có nằm yên trong tủ sắt không. Hay khi đóng cửa vũ trường, ông ta lại mang tiền đầu tư vào một xí nghiệp khác, thuế vẫn cứ như thế, nghĩa là nhà nước chẳng mất đi đâu một xu tiền thuế. Kiến trong miệng chén thì bỏ được đi đâu? Có chăng là ông ta sẽ phải khổ nhọc thêm một tí, không được hưởng cái cảnh "ngồi mát ăn bát vàng" như thời kỳ Snack bar và vũ trường nữa.

Tôi đồng ý với nhà nước về việc đóng cửa Snack bar và vũ trường. Không phải rằng tôi là con người có nhiều chất Khổng tử trong người. Chỉ vì tôi đói quá.

Khi tôi đói, tất cả cùng đói thì cái đói ấy nó còn giảm đau thương đi một ít. Dầu sao chăng nữa, cái bệnh danh từ cũng vẫn còn sót lại trong người thằng dân Giao Chỉ. Đó là cái danh từ hy sinh. Nhưng mà khi tôi đói, mùi thơm thịt nướng chung quanh tôi ngào ngạt, thì dù tôi có là Sao Phủ, Hứa Do, lúc đó cũng phải lồm cồm bò xuống núi. Người ta phê phỡn, ăn chơi, trong lúc mình vén bức màn cửa ngó một tí, rồi lại đi ra thì hỏi sao mà lòng không bưng bưng cảm phần.

Ở đất nước Giao Chỉ, không thể phân biệt đâu là

hậu phương, đâu là tiền tuyến. Súng nổ ở mặt trận, mìn nổ trong thành phố. Đến ngay như vùng phi chiến mà thiên hạ còn dựa nhau ra đó choàng nhau kịch liệt. Thì em ơi, tại sao em cứ bắt chước như người xưa, "thương nữ bất tri vong quốc hận".

Những chuyện mà người hậu phương bây giờ nói tới nhiều là chuyện gì? Là chuyện về giá sinh hoạt leo thang đấy, chị em ạ. Mà giá sinh hoạt leo thang thì chị em cũng phải chịu trách nhiệm một phần lớn. Các chị em đi chợ, chi tiền hàng quá. Con gà, người bán vừa nói năm trăm, đã quăng tiền ra ngay, tóm cò chú gà xách đi... Rồi còn nhiều, nhiều nữa. Từ tác xi, xích lô tới "viên" uốn tóc, chị em đã dùng bí kíp giấy xanh, giấy đỏ để có một sự ưu tiên, cung phụng. Như vậy, cái nợ kéo cái kia, tương lai lạm phát đều ở đó mà ra.

Đóng cửa vũ trường, chị em sẽ trở về với việc kiếm ăn bình thường. Những em sẽ đi gánh nước, lấy việc lao động chân tay làm vui. Những em học trò sẽ đi làm thư ký, cô giáo, lấy việc lao động trí thức làm niềm hãnh diện. Tiền có ít hơn, các em sẽ nhứt chí chi tiền. Mức sinh hoạt sẽ xuống thang và như vậy thì đời sống sẽ thản nhiên...

Tôi cũng cần phải nói nhỏ với chị em ta điều này. Những cu li thợ kèn, thợ đòn ngoại quốc qua bên này hơi đông. Đóng cửa vũ trường một thời kỳ, sẽ giải tỏa bớt được những thằng cu li ấy. Chúng nó về nước rồi, lúc đất nước nở ham tiểu hoa thanh bình rồi, chúng ta lại mở vũ trường lại... Thế là anh em, chị em ta tha hồ móc túi mấy thằng to đầu mà đại... Đừng nói cho ai biết đấy nhé!... Chuyện kín đấy.

Trong lúc đất nước đang tung búng súng nổ như thế này, vui thế dèch nào được. Nhảy nhót làm cái mẹ gì. Trong những trận đánh khốc liệt vừa xảy ra ở vùng phi chiến, Lộc Ninh, Dakto, xác chết phơi đầy, nếu đem về Saigon cũng chật đầy hết các dancing. Mẹ kiếp! Chúng mày nhảy đi cho các ông coi. Đấy, nhìn những cái đồ rồi cứ ví mình với nước Nhật nữa đi. Xứ của người ta có Toyota, có Datsun, có TV đủ thứ. Còn nước Giao Chỉ, đến cái quạt máy cũng made in Cholon. Đùng có tượng bớ.

Ở miền Nam này, người ta chết bằng nhiều cách nhưng không bao giờ chết đói. Đùng có sợ chết đói, hỏi những thằng, những con sống kiếp con vạc. Hãy nhìn mặt mình trong gương bằng ánh sáng ban ngày. Còn ban đêm, mù mịt tanh hôi, hãy để dành cho những thằng Cộng Sản.

con vật hai chân

Ai cũng biết, từ bốn năm nay, nhất là từ hồi có nội các chiến tranh, công tác chiêu hồi đã thu được... dân số khá tốt đẹp. Vì bom đạn cũng có. Vì vong gia thất thổ cũng có. Vì bơ vơ, đói khát nơi xứ lạ quê người cũng có. Những chiến binh của Bắc Việt ra quy chính mỗi ngày một đông. Họ được hứa hẹn cho hưởng quyền dân như hiến pháp qui định. Nhờ đó, có người đã được cử làm giám đốc, có người dẫn đầu cán bộ đi một—hai trong lễ quốc khánh. Nói chung, khá.

Vì tình yêu thương ruột thịt, dù có đánh giết nhau ở chiến trường, ở hậu phương ta vẫn nối được phả nào dòng máu dân tộc. Thái độ tôn trọng sự sống, tôn trọng nhân phẩm của chính phủ thật đáng quý. Để chiến thắng một tập đoàn ngoan cố ở miền Bắc—không phải là dân Việt Nam ở miền Bắc—chúng ta đã phải nhờ tới anh em đồng minh.

Người anh em này, lúc đầu chỉ lảng vảng ở ngoài ngõ. Đến khi được mời vào sân, họ nhảy vào nhà rồi thót lên bàn thờ, đá đồ Phật Thánh và gọi cái dân tộc này là giống vật hai chân!

Nếu chính sách chiêu hồi chỉ có thể thực hiện khi ta quan niệm đúng: « Diệt tư tưởng Cộng Sản trong đầu óc con người, chứ không phải hủy hoại con người để diệt tư tưởng Cộng Sản » thì thái độ khinh thị ấy của bọn họ phải coi là phản ảnh một tâm lý khi thị đối với dân tộc. Chúng ta chống tập đoàn cộng sản chứ không chống tổ tiên, cha mẹ, ông bà chúng ta ở ngoài đó. Họ là dòng giống anh dũng qua gần 6000 năm xương máu, mồ hôi để có chúng ta, còn chúng ta, thì các vị ấy không phải là những con vật, dù là con vật hai chân. Trong cuộc đấu tranh tư tưởng này, lẽ chiến thắng phải về tay người quân tử. Cấp lãnh đạo miền Nam, cụ thể là chính phủ phải đề phòng cái tâm lý khi thị đó. Tổ tiên ta đã từng có người cam chết đói trong ngục thất chứ không chịu ăn hạt cơm vàng của bọn bán nước, buôn dân. Vậy thì, lòng tôn trọng thần trí dân tộc phải đề cao và bảo vệ triệt để. Nếu ta cứ để cho họ gọi dân tộc ta là thú vật thì trong ấy... chúng ta cũng không phải là người. Chúng tôi tin tưởng chính sách chiêu hồi sẽ còn thành công hơn nữa khi những người bước ra khỏi bóng tối phải hành diện vì đã sống trong đám đông quân tử, đám đông con người. Ngược lại, nếu cứ đem những danh từ tự do, dân chủ, bình đẳng ra mà vọc hoài thì không khéo... tự do lại có nghĩa là muốn chạy đâu thì chạy, muốn ăn gì thì ăn, muốn sửa lúc nào cứ sửa... e rằng chỉ có con chó mới được như thế! Và khi đó, chó sẽ sung sướng cười vào mũi con người: « À... thì ra nó thiếu hai chân!!! »

MINH VỒ

minh vô đôi lập với nhà nước bếp nhỏ đôi lập với nhà bếp

Siêu thị của siêu nhân Trần Đỗ Cung vừa mới làm một trò siêu... khi đối với nền bếp núc ở Giao Chỉ ta. Nhưng xiu pơ mần Cung của xiu pơ ma kút Giao Chỉ chắc là hãnh diện lắm. Cả ma kút hả hê, vỗ tay, hoan hô sáng kiến của xiu pơ mần trong cái lúc xiu pơ mần đứng ngậm ống vỗ, rung rung vai sợi rìa khoái tí. Người khách thứ một trăm ngàn của xiu pơ ma kút đã có mặt đã âm giải 10 xín, đã được các ông quét chợ vỗ vai chia mừng. Đến nỗi, ông khách thứ trăm ngàn nghệt mặt ra một cách thiếu não. Cứ tưởng mình bị bắt quả tang ăn cắp đồ vi, theo Lái Vịt bên Quyết Tiến, ông siêu nhân Trần Đỗ Cung vừa tiết lộ một bản thống kê là khách hàng vô ma kút ăn cắp hơi kỹ, công chức chiếm giải vô địch ăn cắp. May quá, xiu pơ ma kút không có khứa thuộc hạng dân gian.

Người khách thứ trăm ngàn của ma kút loại siêu cho Bếp này thấy thêm tài năng của xiu pơ mần Trần Đỗ Cung. Cả nước đã rõ, xiu pơ mần Cung có tài đi đồ nước gạo về chân heo, có tài làm tiếp tế, có tài quét chợ "Xiu pơ ma kút", có tài làm báo nhà nước cỡ Siêu Thị, có tài ứng cử viên Thượng thổ huyệt, có tài đóng xi ca la ma vai phủ lít cầm loa a lô khiến trống Kỳ phải phì cười và khen giỏi quá ta, có tài chấm thi huê hôi, nay nhà siêu nhân thêm tài quảng cáo. Đấy, các quan trên xem, xiu pơ ma kút của tôi hách không, phục vụ ra rít sơ sơ đã phục vụ cả trăm ngàn người. Mắt có 10 xín treo giải mà cả nước biết ông phục kỹ qua báo chí thì xiu pơ mần Cung quả là... siêu nhân! Bọn nòi niêu, xoong chảo, chôi cùn để rách ở bếp nhà Bếp chúng nó cười um lên, cười làm đồ vỡ cả lọ mắm thối.

Ôi, từ ngày nền thịt heo Giao Chỉ bết tác, nền thịt gà bị tề liệt, xiu pơ mần Trần Đỗ Cung đã nhờ heo đông lạnh, gà đông lạnh mà trở thành cây đũa thần kinh tế. Tự đấy suy ra, Đếp này mới kể cho nòi niêu, xoong chảo nghe rằng: Ở Giao Chỉ, ta, khối kẻ nhờ cả đêx con sâu, cái kiến mà cũng nổi tiếng ầm ầm! Nòi niêu, xoong chảo không cười mà hậm hực kết luận một câu lãnh nhách: « Bác Bếp ạ, chắc khách hàng của xiu pơ ma kút thấy ma kút nhiều ma ăn kút quá nên noi gương mà ăn cắp đó. »

BẾP NHỎ

người khách thứ trăm ngàn

Kể đến, đảng trưởng Kim Tiên là ông Tề Thấp cũng noi gương ông Phạm Phòng kẻ lè con cầ con kê về sự thành lập đảng Kim Tiên, tuyên ngôn năm 1956 và đường lối hoạt động của đảng. Mọi người kính trọng xác chết Phòng Tích nên chỉ chửi thăm. Tính ra, cả thầy 174 đảng, lực lượng, phong trào, khối ở riêng Saigon đọc điệu văn. Còn ở tỉnh xa, điện văn phân ưu đánh về cả đồng. Nước ta thật là đông đúc những người làm chính trị.

Gần tới giờ giới nghiêm mới hết điệu văn của đảng phái. Đề thay đổi không khí, nhà báo Kiến Nghị vinh quyết bạn đồng nghiệp bằng một bài thơ:

KHỐC ANH

Ái quốc như anh được mấy tháng
Hay là chỉ rất tụi lằng nhằng
Hoan hô nghề mọn đơ tay thẳng
Đã đảo tài riêng chỗ mồm xằng
Bắt chước kỳ không cong đít bợ
Học đòi các kẻ uốn lưng thang
Khóc anh ta khóc tên Phòng Tích
Chống Méo trên răng dưới bọc "xăng"

Bài thơ của Kiến Nghị đã làm những vua thơ Đường hôm nay khiếp đảm. "Trên răng dưới bọc xăng" tức là trên răng dưới bầu ết xăng, ý nghĩa phi thường: anh chả có lực lượng con mẹ gì, trên răng, dưới bầu ết xăng mà anh dám chống Méo, chống Cộng sản, dù chỉ chống bằng mồm.

Ngoài 174 bài điệu văn của các đảng phái, lực lượng phong trào, khối, đồng còn chừng ngót 36 bài điệu văn cầu âu. Nghĩa là, nền văn nghệ hiện đại có dư 200 tác phẩm đâm lẹ, có triển vọng đi vào văn học sử, và dám trúng giải thưởng văn chương toàn quốc nếu như, năm nay, ban tuyên trạch vẫn có quý cụ cồ thụ văn nghệ Lăng Nhân Phùng Tất Đắc và Đông Hồ Lâm Tấn Phác đánh trống cô đầu trong văn chương hôm nay. Mặc dầu cái sự tiếc thương bằng điệu văn của người đời nó lảm ly, nã nuột cách mấy, nhà văn nghệ cao nhất nước vẫn chề thốt um sùm. Và chỉ công nhận một áng điệu văn đọc trước lễ huệch Phòng Tích của các em đười, sến và gái bán ba Giao Chỉ. Em Tứ Chiếng đá cóc cần thuê thợ viết, xi ga đọc trơn tru những lời vĩnh quyết của em, Y hệt chính

con ong lột xác và thêm ngòi

Bạn đọc kính mến,

Với số vốn còm cõi, anh em chúng tôi vất vả gửi tới bạn đọc 8 số CON ONG. Bạn đọc không thờ ở trước lời kêu van "con cá nó sống vì nước" của chúng tôi nên, tới hôm nay, CON ONG, nhờ bạn đọc thương xót, có thể hành diện thưa cùng bạn đọc rằng: trong anh em chúng tôi có kẻ đã đủ cơm ăn, có kẻ đủ la de uống, thuốc lá hút và tiền mua giấy in CON ONG để chơi nhau với bọn tham nhũng, thối nát, bịp bợm, hống hách.

Nhưng CON ONG không thể giữ mãi mãi cái nội dung này được. Cần phải cải tiến không ngừng và thêm ngòi đề chích đau, chích đúng. Từ số 11, CON ONG sẽ chấm dứt hai cái phóng sự và một vài mục, mà theo bạn đọc, có vẻ phù phiếm, vô tích sự. Anh em chúng tôi cố gắng nâng cao giá trị của văn chương trào phúng. Mọi sự chửi thề, văng tục sẽ bị chấm dứt. Trào phúng đúng với nghĩa của trào phúng là biết xử dụng « vô công ngòi ong » của mình như những ngọn roi quật vào mặt bọn khốn nạn. Mà không cần chửi bới lem nhem. Nhiều mục mới được mở ra bám sát thời sự và luôn luôn thay đổi cách viết.

Phương châm mới của CON ONG: Đạp đổ đề giáo hóa và xây dựng. Giết một con sâu bọ, đồng thời, đề cao một người thợ vườn. Chúng tôi không bị mặc cảm nên sẽ không sợ gì mà không khen ngợi những người có thiện chí, thiết tha với quê hương và trong sạch dù những người ấy có là người... nhà nước.

Bạn đọc kính mến,

Hãy khuyến khích, phê bình và ủng hộ anh em chúng tôi. Và đón coi CON ONG lột xác, thêm ngòi từ số 11.

CON ONG

phóng sự nghị ngợm

THẬP NGUYÊN

Thích Đăng Văn Sung ứng khẩu khóc Từ Chung, thuở nhỏ.

Hãy lắng nghe bài điệu văn ứng khẩu của em Từ Chiếng.

— Hỡi anh lính nhà ái quốc Phòng Tích,

Hỡi chiến sĩ của lòng chúng em,

Hỡi anh yêu dấu đã nâng đỡ, khuyến khích chúng em lột da của Mèo để chấn hưng nền kinh tế sa sút của nước ta.

Hỡi anh,

Thế là anh đã tởi. Anh đã tởi trong sự ồn ào, chạng vạng, vo ve của bọn khốn nạn trên đời này. Anh chết không yên ổn. Chúng nó tranh nhau tưởng niệm anh, tranh nhau đưa ma anh và tranh nhau đọc điệu văn thương tiếc anh.

Hỡi anh,

Nếu anh chết giả vờ và hóa thân thành kẻ đi đưa đám, em chắc anh đã nôn ói trên đường. Vì, vừa đi đưa ma anh, chúng nó vừa bàn tán kế hoạch khai thác cái chết của anh để bán báo, để ứng cử, để phát động chiến dịch chữ Mỹ, để tổ Cộng lãnh tiền nhà nước vân vân... Nhiều đứa đã dàn xếp trong đầu óc chúng một cuốn sách viết về anh, hy vọng xuất bản đúng lúc để lụm bạc tậu

nhà lầu, xe hơi.

Hỡi anh,

Các năm trong áo quan tài của ông Tô Bia, anh phát dài dăm. Ia dùn khi nghe cả hai trăm bài điệu văn ca ngợi công đức và sự nghiệp của anh. Em đã lợm giọng bị nghe đoạn văn thừng rỗng giả tạo: «Ông chết đi, tổ quốc ta mất một người con yêu dấu, chúng tôi mất một chiến hữu và bạn bè ông mất một người bạn tri kỷ...»

Hỡi anh,

Em muốn chửi quá. Lại nghĩ tới anh thuở sinh thời thường khuyên chúng em không nên chửi bậy. Nên đành dút nút sự căm uất của chúng em lại. Em dám nói với anh rằng, «trong cõi người ta» đang còn sống nhe răng đây bựa vàng khè ra đây, chúng nó đều là lũ đầu trâu mặt ngựa, không đũa nào xứng đáng tưởng niệm anh và đọc điệu văn vĩnh quyết anh.

Hỡi anh,

Khốn nỗi, chúng nó vô liêm sỉ, chúng nó cứ nhâu nhâu vào vĩnh quyết anh. Mà em thì chân yếu tay mềm, liễu yếu đào tơ, tay không cầm nổi cái gậy thì xua chó sào nòi. Em lại không có tài văn học như bà quả phụ Trần Văn Văn, chứ không, em

đã bắt chước bà Văn, viết bức thư gửi bọn lưu xá khi bọn này, «tào mộ» chồng bà để chửi cha chúng nó lên.

Hỡi anh,

Nói được vài lời, em đã hả hê rồi. Em hy vọng những lời của em là số nước Kędzin rửa sạch những bài điệu văn như nhuốc của chúng nó. Thôi, ô voa anh, a đi ơ anh. Anh hãy về châu tở, Chúng em cũng về làm đượi, làm me Mèo, bán ba dù nước này đã vô số nhà ái quốc chết đi, vô số nhà... người hùng đương âm mưu làm lịch sử nhưng, dù «tri quốc hận» to tướng, bát ngát, chúng em vẫn cứ phải làm đượi, làm me Mèo và bán ba.

Vĩnh quyết anh, Phòng Tích.

Vĩnh quyết anh đề trở về đời sống điểm đang, bị òi với những thăng điểm đang, bị òi.

Vĩnh quyết ngàn thu...»

Đoàn người đưa đám ma nhà ái quốc Phòng Tích đã tịt ngòi... tưởng niệm. Bài điệu văn ứng khẩu của nữ văn sĩ kiêm thợ chọi Tứ Chiến như một trái bom ngạt nổ tung. Trái bom phũ phàng, tàn nhẫn đến nỗi nhiều đảng phái cuốn vội băng dờ rôn rút dù lẹ. Thiên hạ đã giải tán trong im lặng. Ông Tổng trấn thấy bọn đi đưa đám Phòng Tích rất lủ sâu quang nên chĩa thêm bắt dù họ đi quá giờ giới nghiêm. Ông sợ nhốt họ vào các phòng tạm giữ, ô ế hết. Mà tập trung họ vào một cái sân đá banh, sợ họ đá bậy chết hết cò. Nên ông đã đề họ về thong thả.

oOo

Hôm sau, báo chí giả vờ quên bém trái bom ngạt của nữ sĩ Tứ Chiến. Ba mươi mấy tờ báo thường thuật và đăng hình ảnh rất ngoạn mục. Nhiều thằng đếch quen Phòng Tích một lý ông lão nào mà viết báo nó cứ gọi Phòng Tích là anh một cách rất thân mật như đã từng chia sẻ ngọt bùi với Phòng Tích thuở Phòng Tích còn sống. Y hệt đạo nhà ái quốc Nhất Linh tự tử để chống đối anh em Tổng thống Ngô Đình Diệm, vô số nhỏ con nết mắt vit bài tưởng niệm Nhất Linh Nguyễn Trường Tam gọi Nhất Linh là «anh Tam» thật hỗn xược. Nhiều thằng còn phạ ra cả giai thoại Nhất Linh mà trong giai thoại đó, chúng nó đã ăn ngũ với Nhất Linh.

(KỶ SAU TIẾP)

hoàng hải thủy

tuyên ngôn của mật ong tình yêu và ánh sáng

Sáng nay, buổi sáng cuối năm
Mùa thu đã đi qua

Tôi một mình trở dậy trong
căn phòng nhỏ.

Có đơn như chưa từng bao
giờ cô đơn đến thế.

Đã bao nhiêu buổi sáng qua
trong đời, biết là bao nhiêu, năm
ngàn, ba ngàn, chín ngàn buổi
sáng...? Em có đếm không, em có
nhớ không? Tôi cũng như tất cả
mọi người, khi sung sướng không
bao giờ ghi nhớ, tôi trở dậy có
ly cà phê và đôi mắt yêu đương
của em, và tình yêu của em chờ
đón tôi...

Sáng nay chỉ có ánh sáng của
một ngày gần hết năm chờ đón
tôi ngoài khung cửa

Tôi cầm ly ra tiệm cà phê đầu
ngụ, mua ly nước đầu tiên của
tôi trong ngày.

Trên khung gỗ của tiệm nước
nghèo, trong khi chờ đợi, tôi trông
thấy tờ báo nhỏ, trên trang báo
có bài thơ.

Ái đọc những bài thơ này

Tôi đọc và chỉ trong phút giây,
tôi rùng mình xúc động.

Tôi lòng bảo lòng: Đây là thơ,
thơ...

Bài thơ có cái tên chỉ nhìn
thấy hình ảnh trong kỷ niệm

Em có bao giờ còn trông thấy
nữa không...

BƯỞM BAY VƯỜN CẢI HOA VÀNG (I)

Người thơ nói: Em hãy là
đóa hoa đứng yên bên hàng đậu,
hãy là nụ cười...

Tôi cũng muốn nói với em như
thế

Bởi vì trong tim tôi chỉ còn
tình yêu chỉ có tình yêu

Trong tim tôi không còn thù
hận.

Người thơ nhìn thấy:

— Tóc mẹ tôi còn xanh và dài
chăm gót áo em tôi phơi còn phát
phơ bay trước đậu nắng sớm mùa
thu...

Tôi xé những trang thơ mang

theo tôi về như tôi xé những tình
yêu đem theo trong tim tôi đến
chết.

Trên đường về với ly cà phê
và những trang thơ trong áo tôi
nhìn thấy:

Tóc mẹ tôi không còn xanh nữa.
Tóc mẹ tôi đã bạc nhiều, tóc mẹ
tôi bạc từ những năm tôi còn trẻ
lắm, từ những năm tôi vẫn yêu
mà chưa thực biết yêu là gì,

Từ những năm tôi chưa từng
viết về tình yêu.

Các cô em gái tôi: Nguyệt,
Hà, Mai, Nga...

Các em tôi đều đã có chồng
con, những lần tôi về thăm mẹ
không thấy hoa vàng, nhưng thấy
áo các con tôi bay phất phơ trước
đậu, không thấy tóc mẹ tôi xanh
nhưng thấy tóc các con xanh.

Và tôi hiểu tình yêu là sống
và sống và tình yêu có thể đi xa,
có thể dời chỗ, nhưng tình yêu
không bao giờ mất khi nào còn
cuộc sống.

Sáng nay tôi hiểu rằng ngoài
tình yêu của tôi, ngoài tôi yêu

cuộc đời này còn có tình yêu, còn
có người yêu.

Tôi hiểu rằng loài ong không
chỉ được sinh ra để đốt những
anh bé con nghịch dại, loài ong
còn được sinh ra để yêu những
bông hoa, để đem mật ngọt lại
cho đời. Không phải chỉ đem mật
ngọt lại cho người vì có những
tổ ong trong rừng sâu kết tinh hoa
rừng không biết đến người.

Em có thể không biết đến tình
yêu của tôi—nếu tôi yêu em đâu
có phải là lỗi tại em—nhưng tôi
vẫn yêu em.

Như một loài ong trong rừng
sâu ngày ngày bay đi tìm hoa,
ngày ngày làm mật ngọt, tôi ngày
ngày yêu em, tôi ngày ngày làm
mật ngọt cho lòng tôi.

Tôi đem đem yêu em.

HOÀNG HẢI THỦY
(26-11-67)

NHỜI TÒA SOẠN

Những tên Hoàng Hải Thủy, Dương
Hùng Cường, Hoàng Anh Tuấn,
Duyên Anh, Minh Võ v.v... vốn từ
khá lâu nay, là một bọn bạn hữu chia
tên sẽ nhọc cùng nhau. Nhưng, từ

ngày CON ONG ra đời đốt nhằng,
do hai tên Thương Siah và Minh Võ
cởi tờ, đời thấy vắng hai tên Hoàng
Hải Thủy và Hoàng Anh Tuấn.

Một tên họ Hoàng lên núi, giữ ngọn
phong lôi của Quang Minh Đình Giao
Chi, một tên họ Hoàng vườn ở Sè
Goòng, nhưng lọt vào một chu kỳ "tàu
hỏa nhập ma", bị mất hết công lực,
phải bế quan một thời gian để dưỡng
thương...

Đến hôm nay, CON ONG đã chính
đời được 8 phút, Hoàng Hải Thủy,
tức Gà Thăm—kẻ oàng mật nhưng
oàng được nhắc đến tên đầu trên CON
ONG—mới thờ mật với ong vào góp
mật.

Hôm nay, bạn đọc Tuyên Ngôn của
MẬT ONG, TÌNH YÊU và ÁNH
SÁNG của Hoàng Hải Thủy. Số sau,
CON ONG sẽ có trang MẬT ONG,
một trung đoàn tình yêu đậu ngọt do
Hoàng Hải Thủy viết...

Hỡi những kẻ không may bị Ong
đốt ở cõi đời này, các người hãy đón
đọc trang MẬT ONG. Các người
hãy nhớ rằng ONG không phải chỉ biết
có một trò đốt, chích,—chính vì
các người tẩy máy chọc Tô Ong nên
các người mới bị ong đốt xưng mắng,
méo mật—ONG còn có mật Ong và
mật Ong còn có thể chữa bệnh.

CON ONG

(1) Thơ của THÍCH NHẤT HẠNH

Loan mắt nhưng hùng hực dựng xe ri hùng hực đi vào. Anh em gọi nó là nhà văn to nhất nước vì khi nó bước lên cái cần, chiếc kim cứ lơ lửng ở con số tám mươi lấy tay đập thế nào cũng không chịu xuống. Khi nào nó bước huỳnh huých, cái bụng đưa về đằng trước như hôm nay, là nó đang có sự bực mình. Nó nói oang oang :

— Không ngờ hôm nay lại có một sự hội họp buổi chiều. Tao thử đi ngang qua, nếu thấy chúng mày, thì xà tới nói một câu chuyện cho nó giải tỏa bớt cái nỗi ám ức.

Ma Cạo bảo :

— Nói gì thì nói mau đi. Chị chủ quán đang đuổi. Chúng tao sắp dọn bàn qua Thanh Thế.

— Tao viết một cái truyện dài cho báo Chọc Lộn. Rồi hôm nay, tao tới xin báo để về cắt lấy truyện của tao. Tô báo ấy nó chỉ cho tao có một tờ, lấy có rằng không đủ báo bán. Như vậy thì có tức không ? Báo hàng tuần, in hai mặt mà cho có một tờ báo, thì truyện của ông làm sao bán cho thằng Đăng...

Câu nói cuối cùng của nó thê thảm quá. Nó, bây giờ cứ bù đầu lên trong việc kiếm tiền để làm đám cưới. Thấy thằng Uyên Tuấn với em Minh Tâm lấy nhau, nó lại càng sốt ruột thêm. Giờ độc thân bây giờ chỉ còn một mình nó, trừ vài thằng vợ bỏ và bỏ vợ. Cái cưỡng quit của nó đáng yêu lắm. Thằng Nguyễn ngọc Tú, anh em gọi là Tú con ma trở mắt lên nhìn trừng trừng thằng Loan mắt nhưng :

— Anh em còn lạ chó gì cái thằng Lê Tâm Việt. Đến vợ nó để đèn sáng trong cầu tiêu hơi lâu, nó cũng quát inh lên, sợ tốn tiền điện. Thời kỳ đói rách của anh em nhất là thời kỳ «mỗi ngày một truyện» ở Ngõ Luận, thằng nào mà không cay đắng với nó, Thôi, cúp ngang mẹ nó tiêu thuyết đi, Loan mắt nhưng ả !

Thằng con ma thứ hai là Trần Tuấn Kiệt vội can :

— Đâu có được. Giận nó thì giận, nhưng còn độc giả của mình. Phải kính trọng độc giả một tí chứ.

Gã Thâm xúi dại :

— Mang cái tiêu thuyết ấy sang một tờ báo khác. Rồi khi bắt đầu thì đề lên trên : xin xem từ. Chọc Lộn số...

Ma Cạo giảng hòa :

— Thôi để, mai tao hỏi lại chuyện này với thằng Ma Dơi hút máu. Nếu nó xấu như vậy thì không phải một mình thằng Loan mắt nhưng tây chay, mà cả anh em mình quyết định không hợp tác. Đã đến lúc những thằng viết mướn như chúng mình vùng lên...

Thằng Ma Cạo đứng lên rủ anh em đi, cho bà chủ quán dẹp bàn ghế. Nâng chỉ còn yếu ớt trên các ngọn cây. Cả lũ ngất ngưỡng đi, khuất bóng ở đầu đường, trên ngạ quẹo về Thanh Thế. Chỉ còn có ba thằng ở lại.

Chiếc xe hơi chín nút màu cánh chả ngừng lại ở bên cạnh. Một bóng người tập tễnh bước ra. Cả ba thằng đều đứng lên.

— Có anh nào cần tiền không ?

Bóng người tập tễnh vịn cầu thang lên lầu. Vài phút sau lại xuống, đưa một tập giấy bạc cho một thằng.

Thằng này cầm lấy, cảm ơn, ra xe định đào tẩu. Bất ngờ có tiếng gọi lại :

— Anh chia cho mỗi người một ngàn. Chỗ đó ba ngàn đấy !

Thằng này đau khổ quá, lại dựng xe, móc túi ra đếm. Đây đây, thằng con ma Trần Tuấn Kiệt một ngàn. Đây, thằng Loan mắt nhưng một ngàn. Tao chỉ còn có một ngàn đồng Thôi, như vậy cũng đủ để du hí buổi chiều thứ bảy hôm nay.

Loan mắt nhưng nói nhỏ :

— Tối nay tao phải thức khuya. Nhận tiền rồi thì phải viết bài cho số Xuân chứ. Mày cũng nên viết đi. Lười như hủi. Thằng lười nhất Giao Chỉ là thằng Phạm Hồ, cũng đã đưa bài rồi đó.

Rồi nó rủ anh em ra quán Văn ngồi. Nó vừa viết một bài ca tụng tiếng hát Khánh Ly nên muốn chạy ra coi xem người ta đã cắt bài của nó "dán ngay lên cột" hay chưa. Ở cái quán Văn có một cái lạ là bao nhiêu bài bốc thơm, bốc thổi đều được dán chung quanh vách. Như là những căn nhà vách ván ngày xưa dán tặng phẩm của Báo Saigon méo. Mỗi thứ, công dụng một khác. Con ma Trần Tuấn Kiệt cáo từ vì sợ phải giao du với những nhà văn, nhà thơ lớn ngồi đây ở quán Văn. Chỉ còn lại thằng Loan mắt nhưng và thằng Chánh Quản 33. Thằng Chánh Quản hỏi Loan mắt nhưng :

— Ở đó có 33 không ?...

— Không có, chỉ có cà phê. Mà phải bung lấy, không có người hầu hạ đâu.

— Tao cũng chưa lại đó bao giờ. Hôm nọ, định đưa thằng Hoàng Anh Tuấn vào, tao đi xe vào ngã đường Lê Thánh Tôn, gặp một anh chàng, chắc thuộc vào loại văn nghệ hiệu đoàn, chỉ cho tao lối vào nhưng vừa nói vừa cười hí hí : nhưng vào lối này thì phải vác xe lên mấy cái bậc thềm. Tao thắc đi vào với Văn khó thế, nên tao và thằng văn nghệ cao nhất nước đành đi, và rủ nhau đi uống rượu.

— Tại mày không vào ngã đường Gia Long. Vào với Văn theo ngã đó thì dễ dàng lắm. Mày cứ thích đi qua mấy ông họa sĩ trẻ, thảo nào...

Hai thằng rủ nhau đi. Thằng Chánh Quản cũng vừa đọc bài bốc thơm em Khánh Ly của Loan mắt nhưng nên cũng tò mò muốn biết «vóc dáng» của em vừa hút Sa lem vừa hát, rồi khi hát xong, người ta không còn lời nào ca tụng mà phải chửi thề tùm lum. Thằng Loan mắt nhưng tả những cảnh nằm ngửa nghe hát, nhìn lên trời thấy những đám mây đen xám màu chì, mà rồi nghe em Khánh Ly hát, quên bếng ngay hết cả những chuyện mây mưa. Bốc thơm đến như vậy là thật hết láng rồi.

Thấy loan mắt nhưng tới, vài ba tiếng reo :

— À, anh Loan mắt nhưng.

Một em có nụ cười nửa miệng, nghĩa là nửa miệng thì cười mà nửa miệng không cười, như nàng Mona Lisa, túm ngay lấy Loan mắt nhưng kê lè :

— Anh viết chuyện du đảng phải không anh ? Lần sau, nhớ viết chuyện của em nhé. Em cũng du đảng một cây !..

Loan mắt nhưng đành phải hứa cuội. Nó bắt thằng Chánh quản phải đóng góp một tờ phần vào Quán Văn. Nó chỉ lên tấm bảng có nhiều tên đại danh, có cả tên ông Nghị Nguyễn Trọng Nho, mua tới cả một chục tờ phần.

— Mày vừa có một ngàn đồng của ông chủ báo.

Bị nó biết có tiền thành ra thằng Chánh Quản không thể từ, chối một anh chàng rút vội cuốn sổ ra, trông như cuốn sổ thợ giặt :

— Xin anh cho biết danh.

— Tôi là Chánh Quản tàu bay.

— Dạ, có phải anh là tài tử cái lương ?

(Xem tiếp trang 8)

luận về một sự hung hãn

Đức Không văn Tự, cuối Thu năm Thân, làm một cuộc phiêu lưu còn rất lạnh mạnh về hướng Tây thành Sài Đền. Bình sinh, mỗi lần ra đi như vậy, ngày hay lạc hướng, lảng cháng tới tận Chuông Chó. (Các bậc hiền giả thường đăng trí). Giật mình tỉnh ngộ, hồi thì đã muốn đành bước vô làm một quả thăm dân cho biết sự tình. Sau đó, để bàn thiên hạ sự.

Lần này, nhờ phúc tổ, người đi đứng hướng. Qua cầu, chợt nghe tiếng khóc than. Ngoảnh lại, thấy một ông lão đứng khóc ở cửa phủ bên cầu, đôi mắt già chưa ráo lệ. Không văn Tự vội hỏi :

— Sao lão khóc ?

Ông lão run rẩy trả lời :

— Con lão đi học, quên giấy xe ở nhà, bị nhốt. Thời buổi lao loạn, làm lỗi thì chịu. Nhưng nó bị giam chung với những người trốn quân địch. Hai ngày nay không được xét đến, bị đói. Lão đem cho nó khúc "Com Tây tay cầm", gặp một tên đầu trâu mặt ngựa. Nó quát mắng, đuổi lão, còn dọa : «Muốn vào trong đó năm luôn hả ?» Lão nghĩ ức lòng, thương con mà khóc.

Đức Không văn Tự bèn quay lại nói với học trò rằng :

— Đồ dân ngu khu đen, bị dè đầu, cưới cò là đáng. Nói xong, thầy trò sợ vạ lấy cút thẳng.

ĐUÔI ƯƠI NGOẠI TRUYỆN

(Không nhớ Con san định)

NHỒI BÀN CỦA BẢNG PHI

Phàm gặp thời tao loạn, dân gian gặp cảnh điêu linh tiếng khóc than thấu tới trời xanh. Nay gặp buổi ông Trời điếc đặc, không nghe thấy gì, dân càng khổ.

Bất những người trốn quân địch là chuyện cần thiết nhưng không đẹp để gì. Vay dưng làm hung hăng quá. Ta có thằng em, chỉ vì có giấy tờ hơi mờ, Quan trên mắt lèm nhèm, đọc không ra bèn túm nó về bắt. Tới đó thì cá mè một lứa. Chúng kêu đói, cha mẹ muốn xin vào cho ăn cũng chẳng được. Đợi quan trên xét tới cũng mất vài ngày. Sự hách xì xằng của nhà nước có cần thiết không ?

Trộm nghe Tề Trương Lộc muốn tặng dân một món quà. Hai món "đóng cửa Vũ Trường" và "công chức đi làm chiều thứ bảy" coi bộ khó nhai. Nhất là mục sau, hành mấy anh công chức nghèo đói, rách như tờ đĩa lam gì. Cứ làm sao cho mấy tên hung hăng bớt bắt nạt dân là quý.

Những ngày đầu, bà Đới Thái Bình còn thấy vui mừng, con người ta ai mà chả vui mừng khi gặp được những người thân thuộc, nhưng dần dần, thấy những kẻ tự nhận là họ hàng mí lỵ bà xin số bà nhiều thứ quá, bà đâm ra ngại ngại, đâm ra nghi ngờ khi có người hỏi hờ bảo rằng :

— Ấy thôi chết ! Thế ra bà cùng một họ với cháu.

Hai cụ cố thân sinh ra bà là chị em con dì, con già bên nội với lý ông ngoại nhà cháu đấy ả.

Rồi lại xit xoa thêm thốt :

— Bà bây giờ thế này thực là về vang cho họ nhà mình. Cả tình chỉ có mỗi một mình bà là làm cho họ hàng nở mặt nở mày ra đấy ả. Ấy bầm bà thế ông nhà đạo này chắc vẫn mạnh khỏe ả. Đạo này trông bà cứ gọi là béo trắng, đẹp để hân ra.

Bà Đới—những lúc đó—khoái tỳ cười rình rích, nhưng bà chợt nhớ ra trong câu nói của anh nhận là người trong họ có cái câu gì mà «béo trắng hân ra». Bà rụng rời khiếp hãi, bởi vì, cái giấc mộng hãi hùng của bà không phải rằng sợ mình béo nứt thịt ra, béo quay cùn cút phần bội tất cả văn miêng và thâm mỹ !

Tuy rằng chồng bà làm trong một ổ thuốc tây, không hiểu gì thuốc làm cho gầy, ấy thế mà vẫn cứ béo, béo muồn năm, thỉnh thoảng tốt lên bàn cân lại thấy kim nó chập chững nhay lên vài vạch. Đạo này, nhờ kiêng cử bà đã gầy gầy. Bà chưa tin hẳn ở nghệ thuật ăn kiêng, thì cái anh phải gió này lại cứ bỏ bỏ rằng bà béo trắng hân ra. Bà Đới Thái Bình bèn cau có :

— Béo ! Tôi thế này bà nhà bác cứ bảo rằng béo !

Với cái trí óc đầy ắp những mưu mô cầu tài, anh ta lại cứ cam đoan rằng mà béo, trông đầy đặn, phúc hậu cứ như cụ tổ họ nhà mình.

Bà càng nghe lại càng điên tiết, điên tiết đến nỗi chỉ mong cho có khách đề tặng cò anh chàng vô ý ấy đi cho khuất mắt, cho đỡ sợ rằng mình càng lúc càng béo thêm ra.

Thỉnh thoảng, có anh chị nào tình ý, sau khi đã nhận họ, nhận hàng mí lại bà rồi, lại thông minh "ác com pa

dê
húc
cần

Chuyện làm nhảm văn nghệ

Bạn NGUYỄN THANH HÀ : (Cần được) : Hội Đười ươi mở rộng cửa đón bạn. Hy vọng bạn sẽ là một đấng Đười ươi chân chính. Khi theo thể lệ gì cả, thấy mình có giống bạn người ngòm là được. Truyền bầu cử thì xưa rồi. Bạn nên chích bạn xói thịt như bạn nói.

Bạn LÊ THÀNH TÍCH (KBC 3641) : Hy vọng có dịp xuống Đức Hòa để thấy Con Ong bay phấp phới và để được "giới thiệu" Mến.

Ngân phiếu đề tên :
 Quản nhiệm NGUYỄN VĂN MINH
 Bài vở thư từ đề tên :
 Chủ bút THƯƠNG SINH
 In tại nhà in riêng
Con Ong
 101 Võ Tánh Sài Gòn
 Điện thoại : 91.905

Bạn THẦN VỆ NỮ (Xóm mới) : Chính thợ xếp chữ đã vô ý «dọn nhà» của bạn. Hy vọng bạn đã trở về nguyên quán an toàn.

Em ĐÀN TÂM (Tân Bình) : Con Ong số 1 bị bắt hết rồi, em có thể tới tòa soạn bắt con số 2.

Bạn SA BĂNG THỦY (Phan Thiết) : Muốn liên lạc với nhà văn Duyên Anh, bạn cứ gửi thư về tòa soạn, chúng tôi sẽ chuyển lại. Hai bài thơ của bạn còn « nhẹ » quá, chưa đăng được. Mong những sáng tác khác. Con

Ong làm hài lòng độc giả, nhưng lại làm đau lòng nhiều kẻ có quyền hành. Tuy nhiên, dù thế nào, nó cũng không « co vòi » đâu.

Một bạn ở Từ Đình : Được coi là người yêu thứ hai, suốt nửa Con Ong cũng đâm ra bẽn lẽn. Rất mong sự tiếp tay của bạn.

Em TRẦN KIM NÊN (Tam Kỳ) : Bài thơ của em không đăng được, tuy vậy nó đã làm cho cả tòa soạn cảm động. Ở tuổi em, cứ việc cười vì những chuyện lố lăng của xã hội, nhưng đừng vội căm thù nhé. Các anh

chửi bới tàn nhẫn chính vì, hơn ai hết, các anh ước mơ được sống trong một xã hội đẹp. Mến.

Bạn ONG SINH (Quảng Ngãi) : Ở cái tờ như nhóp của bạn có chuyện ly kỳ thì cứ cho Ong Non đốt gấp đi.

Bạn NHÂN HUYẾT (Kon-tum) : Xin phép đổi tên bạn chút xíu, thêm tí ti chữ Nho cho nó bớt rùng rợn nhé. Chắc bạn sâu bọ đó khi đọc Con Ong chẳng hiểu kinh nghiệm ăn hít nào đâu, may ra, nếu còn chút liêm sỉ,

chúng sẽ bớt bạn đi.

Các bạn gửi hồ sơ về vụ NGUYỄN LIỆU : Chúng tôi đang chờ đợi thái độ của chính quyền về vụ này.

Bạn ĐẶNG HÙNG HUƠNG (Qui Nhơn) : Đã ghi những điều bạn cho biết vào hồ sơ đề sau này tiện "thưa chuyện" với các đồng minh hung hăng, láo lếu. Chờ nhé. Chắc đọc thư của Dương Hùng Cường gửi một chú lách Mèo, bạn đã bớt tức một phần nào.

NHA THƯƠNG CẢNG SAIGON DANH SÁCH THƯƠNG THUYỀN ĐẠI DƯƠNG VÀ VIÊN DUYÊN dự định điều động lên Saigon trong tuần lễ từ 25-11-67 đến 02-12-67

Số thứ tự	TÊN TÀU	Đại Diện Hãng Tàu	Thụ thóc bốc dỡ	Hàng chuyên chở	Ngày đến Vũng Tàu	Nơi cập tại Saigon	Cước chú
1	PRESIDENT HOOVER	An Lạc	Sovicotra	Linh tinh	25-11-67	Cầu	
2	TOBAGO	E. R.	STIC	nt	27-11-67	Cầu	
3	HSING YUNG	Savico	Lý-Hai	Xi-Măng	25-11-67	Phao Cầu	
4	NELLY MAERSK	P.T.R.	V.N. Stév	Linh tinh	26-11-67	Cầu	
5	REBECCA	Transocean	U.T.S.	nt	25-11-67	Cầu	
6	JAVA SEA	Rexco	U.T.S.	Giấy in báo	27-11-67	Cầu	
7	BRICE	Khánh Phát	Vinashitraco	Linh tinh	27-11-67	Cầu	
8	KYOKEI MARU	M.M.	STIC	nt	26-11-67	Cầu	
9	TILLIE LYKES	An Lạc	Sovicotra	nt	27-11-67	Cầu	

Saigon, ngày 24 tháng 11 năm 1967
 TRUNG TÁ GIÁM ĐỐC NHA THƯƠNG CẢNG SAIGON

NGUYỄN ĐÌNH THIỀU

nhé » bằng điệp khúc : Đạo này trông chị hoặc trông cô, trông thím gì đó mảnh mai ghê, trông như là liễu rủ ven hồ !

Ôi giới ơi ! Những lúc đó thì bà sượng tượng như có thể nhảy cồm lên ôm lấy cái nhà anh, chị họ hàng cả nóng một trăm lè năm ly ấy mà hôn cho mấy phát.

Sau đó, thế nào thì trong kỳ tam cá nguyệt, chém chết anh chị họ hàng thề minh và biết nịnh của nhà bà cũng có nhiều anh, nhiều chị được tăng lương, được chuyển từ những chức vụ lem nhem để trở thành những đảng Trình diện viên đem thuốc tây đi câu khứa, với số bằng lộc không biết ăn tiêu gì cho hết, ngoại trừ đi chơi cá ngựa hoặc cho gái tác xình...

Bây giờ, giữa lúc không có việc gì làm nghe con Sen vào bầm có người trong họ tới chơi, bà Đội có vẻ hơi hơi bằng lòng, dù sao thì cái nhà thặng ý cũng có thể giải khuây cho bà trong những khi nhàn rỗi không biết làm gì.

Bà Đội bèn bấm chuông, con Sen học tốc chạy vào, bà đóng dặc :

— Lấy đôi dép cho tao.

Sở chân vào đôi dép bà Đội lép kẹp xuống nhà, giá mà con Sen lực lưỡng hơn tý nữa, bà Đội đã bảo nó công bà xuống lầu rồi. Không hiểu tại sao đạo này bà đâm ra làm biếng gồm. Xuất ngày nằm mơ mộng hão huyền, trí óc cứ đặc sệt những chuyện ái tình, yêu đương thì vị.

Ngày xưa, khi ông Đội còn là một anh trung sỹ Pháp nghèo hiền, ông Đội chăm chỉ làm ái tình ra trí lảm,

đến nỗi nhiều khi bà Đội phát cáu lên đập ông chông dè cụ lộn cổ xuống nền nhà.

Nhưng bi giờ, từ khi ông Đội, ăn nên làm ra, trong hăng lại có nhiều thư ký, thư cô trẻ măng, ngoài đường con gái thì bừa mừa, em nào cũng đẹp, cũng thơm cũng, phây phây như mùa hoa trở sắc... Ông Đội từ đó đâm ra lười biếng hẳn đi trong việc gối chăn, thỉnh thoảng đôi ba tháng, bảy tám tuần, xuân thu nhị kỳ ông Đội mới chợt nhớ ra rằng mình có vợ, ông vội vàng hốt hoảng vào phòng để thi hành nghĩa vụ một cách cầu thả cho nó xong còn biến đi chơi lè.

Những lần như thế bà Đội tằm tức và cáu sừng ghê lảm, thành ra bao giờ trong nhà ửng oảng tiếng cãi nhau bằng tiếng Pháp bời, bọn người làm bèn khúc khích bảo nhau :

— Thôi đúng là bà chủ ăn chưa đã thêm cái món chả giò !

Bác tài xế, một anh óc đặc như óc bò nhưng cứ luôn luôn tỏ ra là người văn vẻ, cứ thích giao dịch với các nhà báo, nhà văn bèn trở tài chữ nghĩa :

— Mấy cái bác này ăn nói tục tằn. Người ta gọi là Loạn phượng hòa bình. Sát cầm hòa hiệp.

Ông Bếp, một ông già sồn sồn nhưng còn cáy gái lảm bèn cay cú hăm hè :

— Chiệp ! Dốt đặc còn hơn hay chữ lỏng. Cứ gọi tuột ra là hai ông bà chủ ăn nằm với nhau không thỏa thích !

Chị mari sến, một chị nhà quê chỉ mơ lấy được chồng tình thành bèn ra cái về tân nhạc cải cách :

— Sao chả gọi là Tình yêu dưới bóng mặt trời !

— Chị thêm mơ màng.

Anh tài cười tít ngay mắt lại tán ngay :

— Hay ! Cô Như Mộng thật là một tay nữ lưu trác tuyệt của thế kỷ đương thời.

Em Sến có cái hồn danh Như Mộng bèn lim dim con mắt lá dăm hơi ướt, mơ màng nhìn bác tài khỏe mạnh đẹp

giai, bác bẹp bèn cáu điên lên, chỉ rình để ục nhau với lý bác Tài. Cũng may, những khi như thế ông chủ hầm hầm đi xuống thang lầu, è một phát gọi bác tài chờ ông đi có việc riêng.

Nhưng hôm nay, cảnh đó chưa xảy ra, bởi vì mới tuần lễ trước hai ông bà Đội đã quặc nhau một mẻ mè toi. Hôm này bà Đội ẻo là đi xuống, rồi mới đứng đình đi vào phòng tiếp khách.

Lúc đó, một anh mặt mũi vênh váo, cổ thắt ca la vát lòng thông, thấy bà Đội xuống bèn đứng bật lên, người cứ nhũn như con chi chi mà rớt rít chào mừng :

— Lạy cô ạ ! Gớm. Bầm cô đạo này trông gầy quá đi mất. Trông cô con lại nhớ những ngày cô còn con gái.

Nghe phát súng chào đón đầu tiên bà Đội đã hài lòng, bởi vì hễ bất cứ ai chê bà gầy quá thì bà đều sung sướng cả. Thốt nhiên bà nghĩ tới anh bác sỹ Lăng Nhặng mới tuần trước chích cho bà một mũi thuốc gầy, bà thềm cảm ơn trời đất đã cho mình gặp được bác sỹ giỏi. Nhưng có lẽ bà không bao giờ biết, và anh bác sỹ Lăng Nhặng cũng chả bao giờ dám nói ra; anh ta chỉ là một Cán sự Y Tế giỏi nghề đầu hót, nhận vợ và mũi thuốc ấy nó chỉ là một mũi thuốc khô vô thưởng, vô phạt được rỏ thêm vào một tý màu mè để giá cho bà Đội hơn một táuớc ngàn.

Anh người làng tự nhận là cháu của bà Đội lại khúm núm hỏi rằng :

— Thưa cô, chú hẳn đi làm ?

Phát súng thứ hai của anh ta lần này hẳn sai mục tiêu cầu tài. Bởi vì bà Đội không muốn ai bất cứ thẳng nào nhắc đến ông Đội nữa. Cái lão ý vô dụng, chông vớ lại chả chông ! Cả năm xuân thu nhị kỳ mới lại vãng đến cạnh bà thì hành bòn phạn công đàn bồ nhoáng, đồ nhoáng chưa đầy hai phút.

Bà bèn gắt :

— Nói đến cái lão ấy làm gì ! Đồ... cái đồ vô tích sự.

(KỶ SAU TIẾP)

DỌN CỬA DỌN NHÀ

Nội các của bầu Lộc đang làm một sự dọn cửa dọn nhà. Dọn nhà, dọn cửa thật lực, nghĩa đen thui như môm chó chứ không phải nghĩa bóng đầu. Chẳng hạn, tổng bộ văn hóa giáo dục của nguyên cụ phó Viên sẽ «chối cùn rế rách» ra đi, nhường nhà cho bầu Lộc. Một vài bộ, tổng bộ khác cũng lâm vào tình trạng bị... đuổi nhà, đuổi đất. Riêng bộ nội vụ trực kia biến thành phủ đặc ủy hành chánh nay lại sơn biền, dọn chỗ ngồi cho

cà kê de ngỗng

(Tiếp theo trang 6)

Thằng Chánh Quân lắc đầu dữ dội.

— Không, không phải...

Rồi nó móc túi quần ra đóng hai trăm, lấy cái biền Yi. Không biết cầm cái biền lai để làm gì. Lúc thấy ghi tên nó lên bảng, nó rên rĩ bảo thằng Loan mất nhưng:

— Chết tao rồi, mày ơi! Tên tao lại đứng dưới tên chị Hà Vân. Tao nằm dưới chị Hà Vân. Thế thâm quá! Chuyện này chắc tao chết.

Thằng Loan mất nhưng vẫn thản nhiên đứng dậy đi ra cửa. Nó không ra bằng lối cửa chính mà lại lách mình chui qua tấm liếp. Nơi đây có vẻ phóng khoáng, như muốn nhận gió từ bốn phương. Hai thằng vừa đi ra công thì gặp thằng Ma Cạo ngừng xe lại hỏi:

— Hôm nay thằng Chánh Quân uống cà phê à? Thế thì đất nước sắp thanh bình rồi!

Thằng Chánh Quân mếu máo:

— Tao vào chơi với thằng Loan mất nhưng. Phải đóng góp mất hai Ớp. Rồi tên tao lại bị nằm dưới tên chị Hà Vân.

Thằng Ma Cạo reo lên:

— A, chị Hà Vân. Vui ghê. Nghe đâu chị Hà Vân vừa mới vu qui, lấy em ông Hoàng Thi Thơ. Tại sao lại không mời chúng mình nhỉ. Hôm nào gặp, tao phải nhờ lòng nhân chị Hà Vân mới được.

Thằng Ma Cạo lái xe Dauphine chạy đi chậm chậm. Hêm nay, chắc có chuyện gì vui. Nó lái xe bằng một tay, còn tay kia cặp vào cánh cửa xe, gõ nhịp, vừa gõ nhịp vừa hát bài gao trắng, trắng thanh: Cô Thúy Nga với anh Hoàng Thi Thơ, Hai anh em... còn «mần» nhau cho tới khi... a... mang bầu...

Nó lấy lại cái điệp khúc ấy một lần nữa. Tiếng ca của nó mất hút vào con đường Pasteur, đẩy ánh đèn đêm.

ĐỀ HỨC CÀN

cụ Linh Quang Viên tổng trưởng đã thấy mệt rồi. Cứ coi như gánh hàng của bầu Lộc sửa soạn sẵn khâu từ nay tới ra giêng mới diễn trò. Nhưng ca dao Giao Chi có mấy câu: «Tháng giêng ăn tết ở nhà, tháng hai cờ bịch, tháng ba hội hè, tháng tư đông đậu nấu chè, Ăn tết đoàn ngộ trở về tháng năm, tháng sáu buôn nhân bán trăm»... Nã Cầu sợ rằng; bầu Lộc cho các diễn viên áp dụng mấy câu ca dao này một cách triệt để thì mãi tháng sáu mới «buôn bán» tức là diễn tuồng. Ăn tết, xe mà chược, ăn cè, giết sâu bọ... Ôi thù tục rườm rà ghê. Mong bầu Lộc ra lệnh tập tuồng gấp rút để kịp trình diễn đầu xuân con khi. Bởi vì Nã Cầu đã thấy nhiều kếp phụ đào phụ lấy nê dọn cửa dọn nhà, đang lêu bêu ngoài phố như chó mất chủ. Mà vẫn lĩnh lương!

NHÀ CỦA CHÍNH PHỦ CHO THUÊ MỞ XÌ NÁCH BA

Chính phủ ta có rất đông nhà. Ngoài những căn nhà có lính gác còn khá kỹ nhà... bí mật, nhà ma, ở ngay giữa những phố buôn bán. Thí dụ, ngay phố Tự Do, chính phủ ta có một ngôi nhà thơm như mít hiện đang mở xì nách ba. Tên xì nách ba đó là CRAZY CLUB (diễn nôm: Hội quán khùng). Ngôi nhà này, từ bao lâu nay, do ông Lê nào đó mượn. Ông Lê nào đó đã nhận là nhà của mình và đưa khối kẻ ngu dốt vào rọ để ông âm địa. Nay ông cho thuê mở Crazy Club. Bộ Tài Chánh cứ phe lờ. Ý chừng Nha Công Sản không bá cáo. Đó là niềm bí mật... chỉ được bật mí khi có kẻ bị xuống ngựa. Nhà nước thích đuổi những kẻ mượn nhà của nhà nước. Trừ hoàn thì nhà nước cho người tới xúc đi. Riêng cái nhà ở Tự Do, nhà nước không dám... xúc. Than ôi, giữa thuở mà các đoàn thể chống Cộng, các đoàn thể xã hội không có trụ sở, phải chui rúc tận hang cùng ngõ hẻm, số nhà dài cả thước, đi từ đường cái vô, hát ba lần bản «PHỐ BUỒN» của Phạm Duy mới tới thì nhà nước lại dư nhà cho mượn mở xì nách ba! Nã Cầu đề nghị bạn Nguyễn Trọng, chủ tịch nghiệp đoàn ký giả Giao Chi toàn quốc nên làm cái đơn xin trưng Kỳ cho mượn cái nhà mở xì nách ba Crazy Club

mà làm trụ sở của nghiệp đoàn. Làm đơn gấp đi, Nã Cầu sẽ cõ vô tận tình.

VẬT HAI CHÂN

Anh mọi trắng «anh hùng không quân Mỹ» tên gọi rằng Richkenparker mới đây tuyên bố rằng phải dội bom tiêu diệt hết dân Bắc Kỳ ở Bắc Kỳ. Vì theo anh mọi này, người Mỹ không thể chiến đấu với những con vật hai chân. Anh mọi trắng, thần dân của những vĩ nhân cao cả, âm ập trái tim nhân bản như Lincoln, Kennedy... đã tuyên bố ở một câu ít bần mà mù xí uế có thể nòng nặc chung quanh các đài kỷ niệm những vĩ nhân cao cả của Hiệp Chúng Quốc. Anh ta ngu quá. Nã Cầu tự hỏi, tại sao quân lực Hiệp Chúng Quốc lại có một thằng ngu xuẩn như thế làm tướng? Mà tại sao Hiệp Chúng Quốc lại để một thằng ngu xuẩn tuyên bố một câu chó má, thối tha đến thế? Nó phải biết nhục khi đọc «Giờ tử hai mươi lăm» của Gheorghiu khi người đàn bà Do Thái đòi làm bà bành tổ người Mỹ. Lý do: Do Thái lập quốc trước Mỹ cả mấy nghìn năm. Và Việt Nam lập quốc trước Do Thái. Cộng Sản là thú vật nhưng dân miền Bắc không phải là Cộng Sản. Cộng Sản ở miền Bắc chỉ là một tập đoàn nhỏ thông trị và bóc lột, đẩy dọa dân Việt miền Bắc theo tự do, đến chủ, no ấm và hòa bình. Những người dân muốn tự do dân chủ và hòa bình ấy là những con vật hai chân à, há chẳng mọi Mỹ kia?

Nước Mỹ nổi tiếng văn minh nhất bây giờ. Có lẽ văn minh quá nên có bao nhiêu anh hùng dân tộc họ đã giết hết. Giết từ Lincoln đến Kennedy. Còn chúng ta, chúng ta không văn minh kỹ thuật nên chúng ta tôn thờ anh hùng dân tộc của chúng ta, chúng ta đã không giết Quang Trung, Lê Lợi. Nã Cầu bèn không tự hỏi gì nữa và nghĩ rằng vì văn minh kỹ thuật nên mới có thằng ngu, vì con người yêu chuộng tự do như nó như con vật hai chân.

ÔNG LƯU VĂN TÍNH THỜ DÀI

Không hiểu tại sao ông tổng tài Lưu Văn Tính mấy tuần nay thờ dài suốt suốt thế. Những người thân cận ông cho Nã Cầu hay, nhà tài chánh xứ Giao Chi còn lầm nhảm câu thần chú: «Thằng cò Đĩnh nó hại ta, thằng cò Đĩnh nó hại ta». Muốn biết «thằng cò Đĩnh» là thằng nào và «nó hại» ông Lưu Văn Tính ra sao, đón coi hồi sau Nã Cầu sẽ xách trống đi bắt cả lũ.

ÔNG LỚN VẮNG A TE

Gia Đĩnh thành có một ông tề tề, mần nghề bắt hàng lậu mà lại dùng xẻ sớ cho bà lớn đi buôn lậu. Sơ sơ mới nuốt 80 xẻ đồ lậu. Anh em nói, bà lớn hàng ngày có mặt ở phi trường, bảo lãnh các bọ cò mà quan thuế khỏi cần khám xét. Mỗi bọ cò lấy vài bó. Bất đồ hôm nọ có chú nhân viên sơ ông thộp bà trên đường... lậu. Bà chửi chú nhỏ, réo ông đích thân tới lái xẻ đồ lậu phom phom. Chú nhân viên thừa tình thần trách nhiệm, hôm sau, bị đuổi xuống tận Bình Chánh. Ông lớn sắp cắt khỏi Gia Đĩnh và trả về quân đội kèm theo một sự điều tra. Ai muốn biết tên ông ta đón đọc số tới.

muốn tận hưởng thú đau thương của tình yêu và cuộc đời
bạn đọc con ong hãy tìm mua cuốn tiểu thuyết thiết tha, tàn bạo

vết thù hằn trên lưng con ngựa hoang

ĐỜI MỚI 280 VINH VIÊN
xuất bản và tổng phát hành

tác phẩm thứ 12 của DUYÊN ANH
BÌA OFFSET TUYỆT ĐẸP
của ĐÌNH TIẾN LUYỆN

ĐÃ PHÁT HÀNH TOÀN QUỐC